

V L A A M S   P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

18 mei 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WERKGELEGENHEID EN ECONOMISCHE AANGELEGENHEDEN

Interpellatie van de heer Karel De Gucht tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de weigering van zijn kabinetschef om in het openbaar gehoord te worden door de commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden in het kader van de hoorzittingen over het dossier van de scheepskredieten

Interpellatie van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de weigering van zijn kabinetschef om in het openbaar gehoord te worden door de commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden in het kader van de hoorzittingen over het dossier van de scheepskredieten

Met redenen omklede motie

Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden

Maandag 18 mei 1998

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Jef Sleenckx

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.14 uur.*

Interpellatie van de heer Karel De Gucht tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de weigering van zijn kabinetschef om in het openbaar gehoord te worden door de commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden in het kader van de hoorzittingen over het dossier van de scheepskredieten

Interpellatie van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de weigering van zijn kabinetschef om in het openbaar gehoord te worden door de commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden in het kader van de hoorzittingen over het dossier van de scheepskredieten

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van de heren De Gucht en Bogaert tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de weigering van zijn kabinetschef om in het openbaar gehoord te worden door de commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden in het kader van de hoorzittingen over het dossier van de scheepskredieten.

De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, sinds enige tijd

tracht deze commissie hoorzittingen te organiseren over het dossier van de scheepskredieten. Met het gebruik van het woord 'trachten' wil ik wijzen op de moeilijkheden waarmee we worden geconfronteerd.

De eerste genodigden waren mensen die zich bij de NMKN hadden beziggehouden met de kredietdossiers. Geruggensteund door de baas van de NMKN verzochten deze mensen om achter gesloten deuren te worden gehoord. In het begin stond ik daar vrij sceptisch tegenover, dit om een aantal redenen. Men kan zich immers afvragen of het hier om ambtenaren of om werknemers van een privé-bedrijf gaat, en het gaat tenminste om een mengeling van de twee. De commissie oordeelde dat de hoorzitting achter gesloten deuren kon plaatsvinden, en aldus geschiedde.

Hier kan ik nog het meeste begrip voor opbrengen : het ging in eerste instantie om mensen in niet-leidinggevende functies. Ik bedoel dit niet denigrerend, maar het ging niet over de top van het bedrijf. Eén persoon ontbrak wel op het appèl : de heer Van Den Stockt, die de NMKN ondertussen de laan had uitgestuurd. Ik had er misschien beter aan gedaan om tot het einde van de hoorzittingen van die dag te wachten vooraleer de feiten omtrent de heer Van Den Stockt aan het licht te brengen en ze hem op deze plaats voor de voeten te werpen.

Wat ik had gevreesd, is werkelijkheid geworden : sindsdien heerst er een epidemie van collectief geheugenverlies bij de mensen die we willen horen, of brengen zij voorwendsels naar voren om niet te moeten worden gehoord. Het is trouwens opmerkelijk dat de mensen van de NMKN zeer bekommerd waren om hun eigen privacy en daarom achter gesloten deuren wilden worden gehoord, maar dat zij sindsdien een uitgesproken interesse aan de dag leggen voor wat er in de commissie gebeurt. De heer Clottens bewijst dat nu trouwens met zijn intrede. Dat geldt trouwens ook voor de kabinetten

De Gucht

van de minister-president en de minister van Economie, dit terzijde.

Zo vroegen we ook de heer Coumans om te verschijnen voor deze commissie in het kader van een hoorzitting. Waarom ? Omdat de heer Coumans gedurende een periode de voorzitter van het directiecomité van de NMKN was. Alvorens de topman te worden van de NMKN – ik neem aan dat dit een politieke benoeming was -, was de heer Coumans de kabinetschef van de huidige premier Dehaene. Op dit ogenblik, mijnheer de minister-president, is hij uw kabinetschef.

De epidemie heeft zich verder verspreid. Ook de heer Malevé, topman van het uitvoerend niveau van Gimvindus, en de heer Vriens, voorzitter van Gimvindus, hebben geweigerd om in openbare zitting voor deze commissie te verschijnen. Zij beargumenteren deze weigering onder meer door te verklaren dat er een externe audit van deze aangelegenheid werd bevolen. Ze zijn dus blijkbaar zelf van mening dat een en ander moet worden onderzocht, maar willen niet dat het parlement dit op een actieve wijze doet. Ook roepen zij de discretieplicht in, terwijl deze plicht juist ter bescherming van de cliënt werd ingesteld. De heer Duplat, voorzitter van de commissie voor het Bank- en Financiewezen, heeft dat zeer duidelijk gemaakt.

Trouwens, de argumentatie van de heren Malevé en Vriens is volledig tegenstrijdig met een verbintenis die minister Van Rompuy in deze commissie op zich heeft genomen. Naar aanleiding van de bespreking van het jaarverslag van Gimvindus vroeg ik de minister of we zicht konden krijgen op de lijnen van Gimvindus en de scheepskredieten. De commissiesecretaris heeft dat getrouw geneeerd in haar verslag, daar ben ik van overtuigd. We wilden eveneens weten hoeveel de achterstand bedroeg, om zo een totaal zicht op dit landschap te kunnen krijgen. Minister Van Rompuy heeft toen, in aanwezigheid van de heer Malevé, gezegd dat we dat inzicht konden krijgen.

Ongeacht de inhoud van het dossier is hier hoe dan ook sprake van een politiek probleem. Kan de eerste medewerker van de Vlaamse minister-president stellen dat hij niks te maken heeft met het Vlaams Parlement ? Dat is immers wat de heer Coumans zegt. Hij wil enkel achter gesloten deuren worden gehoord.

Mijnheer de minister-president, misschien zult u straks aanvoeren dat het in deze zaak om een privé-fase uit het leven van de heer Coumans handelt. Ik wil hierop nu al anticiperen door te zeggen dat dit natuurlijk larie is. De heer Coumans is een typische cabinetard. Ik zeg er meteen bij dat ik hiermee geen uitspraak doe over zijn persoonlijke kwaliteiten. Hij heeft gewoon eerst een aantal kabinetsfuncties gehad en is daarna kabinetschef geworden van de huidige federale premier Dehaene.

Net als de meeste andere cabinetards kon ook hij rekenen op een mooie politieke benoeming, in zijn geval bij de NMKN. Na de privatisering van deze instelling wordt hij opgevangen op uw kabinet. We weten ook allemaal welke toekomstplannen uw huidige kabinetschef nog heeft. Het gaat dus totaal niet op dat de heer Coumans aanvoert dat deze zaak een privé-fase uit zijn leven betreft. Het is absoluut onaanvaardbaar dat hij weigert het Vlaams Parlement in openbare vergadering te woord te staan.

Hetzelfde geldt voor de heren Malevé en Vriens. Over laatstgenoemde wil ik nu echter niet uitweiden. Hij lijkt me in deze zaak veeleer een tweedegradsrol te hebben vervuld. De heer Malevé is daarentegen net als de heer Coumans een echte cabinetard. Hij is een van de grijze arenden van de Belgische en de Vlaamse politiek. Dit soort mensen blijven voortdurend in de schaduw, maar hebben toch meer macht dan de meeste leden van dit parlement.

De heer Malevé had blijkbaar al wat problemen bij de KS. Hij is tevens topman bij Gimvindus. Op een bepaald moment is zelfs een discussie ontstaan over de vraag of hij een ambtenaar is of niet. De Raad van State heeft daar een – mijns inziens niet al te wijze – uitspraak over gedaan. Ook de heer Malevé geeft blijk van een diepgewortelde overtuiging dat hij niks te maken heeft met het Vlaams Parlement. Tegenover de pers stelt hij zich zeer mededeelzaam op, maar tegenover het Vlaams Parlement is hij veeleer terughoudend.

Net als de heer Coumans beweert de heer Malevé dat het hier gaat om een privé-fase in zijn leven. Hij lijkt te vergeten dat de Vlaamse Gemeenschap eigenaar is van Gimvindus. Mijnheer de minister-president, u bent dé aandeelhouder van Gimvindus. Deze investeringsmaatschappij is van u. Het is dan ook onvoorstelbaar dat de heer Malevé beweert dat hij met het Vlaams Parlement niks te maken heeft. Mijnheer de minister-president, u die zo vaak beweert dat u het Vlaams Parlement als

De Gucht

instelling zeer belangrijk vindt, moet het hierover toch met me eens zijn ? Jammer genoeg heb ik zo mijn twijfels of uw bewering wel klopt.

Mijnheer de minister-president, ik heb voor u de volgende vragen. Vindt ook u de houding van deze mensen onaantvaardbaar ? Of vindt u het wel aantvaardbaar dat uw kabinetschef, die uw eerste medewerker is, weigert in openbare vergadering door het Vlaams Parlement te worden gehoord ? Op die manier ontkracht hij de eigenheid van het parlement. Een parlement bestaat immers slechts als het openbaar vergadert. Als het dat niet doet, is het geen echt parlement meer. Openbaarheid is een noodzakelijke voorwaarde om van een echt parlement te kunnen spreken.

Er zijn drie mogelijkheden. Ten eerste is het mogelijk dat u vindt dat u met dit alles niks te maken hebt. U zult wel al weten wat mijn opinie zou zijn over een dergelijke houding. Ten tweede is het mogelijk dat u het met mij eens bent. Als dat het geval is, zou ik graag vernemen om welke redenen u het met me eens bent. Ten derde is het mogelijk dat u het niet met me eens bent. In dat geval zou ik graag vernemen welke maatregelen u terzake zult nemen.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik ben het grotendeels eens met de opmerkingen van de heer De Gucht. Ik wil er wel nog het volgende aan toevoegen. We hebben tot nu toe al een aantal mensen uitgenodigd om tijdens hoorzittingen enige toelichting te geven bij deze zaak van de toekenning van de scheepskredieten. Ik kan niet ontkennen dat ik danig verwonderd ben over de manier waarop deze mensen reageren.

Deze opmerking overstijgt de specifieke vraag die het voorwerp is van dit interpellatieverzoek. Er waren geen problemen bij de vele hoorzittingen over andere zaken, zelfs niet bij de hoorzittingen over aanverwante dossiers als het faillissement van de Boelwerf. In tegenstelling daarmee heerst er in dit dossier blijkbaar een aversie tegen de openbaarheid. Ik weet niet of dit komt door een ingebakken houding, een recent gemaakte afspraak of een oud zeer.

Dit verwondert mij, misschien omdat ik geen jarenlange parlementaire ervaring heb. In andere parlementen is openbaarheid niet zo evident. Bij com-

missievergaderingen in het federale parlement opteert men veeleer voor besloten vergaderingen. Toen in 1995 het Vlaams Parlement voor het eerst rechtstreeks werd verkozen, koos men nadrukkelijk voor een andere optie. Alles wat wij in het Vlaams Parlement doen, is openbaar, tenzij heel specifieke omstandigheden ons ertoe nopen een besloten vergadering te houden. Dit geldt des te meer voor hoorzittingen, die de parlementsleden moeten helpen om informatie – in de meest ruime en objectieve betekenis van het woord – te vergaren. We doen dan ook per definitie een beroep op de mensen die over de gewenste informatie beschikken om ons deze in alle openbaarheid mede te delen.

Bij de eerste zitting waren er een aantal incidenten. Voor de zitting zelf waren er reeds perscommentaren verschenen die bij sommigen nogal ongelukkig waren aangekomen. Steeds meer ambtenaren verstoppen zich achter deze incidenten om niet in openbaarheid te moeten spreken. Dit heeft me, vooral in het geval van Gimvindus, sterk verwonderd. Gimvindus heeft blijkbaar redenen om informatie niet aan de openbaarheid prijs te geven. Blijkbaar weet men er dingen die liever niet, of alleen in besloten kring, worden verteld. De argumentatie van Gimvindus is werkelijk onvoorstelbaar. Het rapport van de externe audit zal waarschijnlijk openbaar worden gemaakt, maar het parlement wordt buiten beschouwing gelaten zolang de audit bezig is.

De voorzitter : Er was nog een bijkomend element : discretie.

De heer Jean-Marie Bogaert : Het feit dat Gimvindus zelf eerst de opdracht gaf voor een externe audit, is verdacht. Gimvindus wilde duidelijk een aantal zaken ophelderen en deed daarvoor een beroep op experts. Toch wil ze niet in de openbaarheid treden. Ik begrijp dit eerlijk gezegd niet. Dat komt misschien omdat ik nog niet gevormd of misvormd ben door het parlementaire werk. Tot zover de algemene context.

Mijnheer de minister-president, ik durf niet veronderstellen dat u op de hoogte was van het feit dat uw kabinetschef op voorhand mordicus zou weigeren om in openbaarheid te spreken in de commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden. Ik durf niet veronderstellen dat u al op de hoogte was van dit keiharde standpunt. Als u al op de hoogte was, durf ik niet veronderstellen dat u niet hebt gepoogd hem tot andere inzichten te brengen. Ik kan me onmogelijk inbeelden dat u meent dat de heer Coumans in deze aangelegen-

Bogaert

heid gelijk heeft. Deze laatste vaststelling is niet noodzakelijk de conclusie uit de twee voorgaande. Ik kan me voorstellen dat hij eigengereid heeft gehandeld, en dat u het nu uw politieke verantwoordelijkheid vindt om hem te dekken.

Dat is echter niet de bedoeling van mijn interpellatie. Wat vinden de regeringsverantwoordelijken echt over het dossier van de scheepskredieten? Hebben zij er geen belang bij om alles wat er in het verleden is fout gelopen en waarvoor zij verantwoordelijkheid dragen, uit te leggen? Of streven de verantwoordelijke ministers van de Vlaamse regering, waaronder ook de minister-president, er inderdaad naar dat de hoorzitting over het dossier van de scheepskredieten niet tot klaarheid en helderheid leidt? Ik mag er niet aan denken. Daarom, mijnheer de minister-president, wil ik u uitnodigen om in alle openheid en klaarheid op de volgende vragen te antwoorden.

Was u er als minister-president van op de hoogte dat uw kabinetschef zou weigeren in openbare zitting te worden gehoord? Zo niet, vond u het antwoord dat deze weigering zonder overleg met u totstandkwam? Welke conclusies hebt u daar dan zelf aan verbonden? Als u wel op voorhand op de hoogte was van deze houding, wat hebt u ondernomen om uw kabinetschef tot een ander inzicht te brengen en hem eventueel te overtuigen om wel in een openbare zitting van deze commissie te worden gehoord? Wat zou u in de toekomst doen in geval van een nieuwe weigering?

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, ten eerste hebben de interpellanten onrechtstreeks verwezen naar het dossier ten gronde. Dit is niet aan de orde. De heren De Gucht en Bogaert zouden mij interpellieren over de houding van de heer Coumans, mijn kabinetschef voor algemeen beleid, in deze aangelegenheid.

Ik heb me niet uit te spreken over de redenen waarom leden van de commissie buitenstaanders in het ene geval in openbare vergadering horen en in het andere geval in besloten vergadering. Dit is een afweging die de commissie maakt en waarover ik geen oordeel heb uit te spreken, zoals ik evenmin enig oordeel heb uit te spreken over de houding die de betrokkenen aannemen.

Het is belangrijk om de juiste context te schetsen. Ik hoef niet te peilen naar de argumenten voor de beoordeling van de commissie om sommigen in besloten vergadering en anderen in openbare vergadering te horen. Naar mijn gevoel maakt ook de houding van de betrokkenen geen enkel verschil uit qua respect voor het parlement. Degenen die zijn gevraagd, oordelen dat ze ofwel in openbare, ofwel in besloten vergadering een bepaalde verklaring kunnen afleggen. Hierin zie ik geen enkel graadueel verschil in respect voor het parlement.

Ten tweede heeft de huidige professionele status van de heer Coumans in deze geen enkel belang. Ik spreek me niet uit over de anderen, maar de betrokkene is uitdrukkelijk uitgenodigd omwille van een verantwoordelijkheid die hij in een bepaalde periode heeft gedragen bij de NMKN, en niet omwille van actuele professionele bezigheden. Het feit dat de heer Coumans op dit ogenblik mijn kabinetschef voor algemeen beleid is, doet dus niet terzake. Hij werd niet in die hoedanigheid uitgenodigd. Trouwens, artikel 29 van ons Reglement geeft duidelijk de klijlijnen en de omstandigheden aan waarbinnen mensen op vraag van een commissie kunnen worden gehoord. Bij de behandeling van een ontwerp of voorstel van decreet of resolutie, of welk ander onderwerp ook in de zin van artikel 24.5 tweede lid, kan een commissie personen of instellingen die niet tot het parlement of de regering behoren, uitnodigen en horen of om documentatie, voorlichting of medewerking verzoeken.

Ten slotte wens ik duidelijk te zeggen aan de leden van de commissie dat de heer Coumans in deze zaak zijn standpunt volledig eigenstandig en onafhankelijk heeft bepaald. Hem werd immers gevraagd dat hij in de commissie zou komen spreken op basis van een verantwoordelijkheid die hij gedurende een bepaalde periode heeft opgenomen. Het komt mij derhalve niet toe om daarover ook maar enig oordeel uit te spreken. Dat heeft niets te maken met de privé-aangelegenheden van de heer Coumans, een argument dat in deze absoluut niet terzake is. Het zou een miskennis zijn van elke deontologie dat ik me zou mengen in een persoonlijke afweging van de heer Coumans in verband met verantwoordelijkheden die hij in een bepaalde periode heeft gedragen. U hebt hem niet als kabinetschef willen horen, maar als voormalig voorzitter van de NMKN. Ook wij hebben enkele rechtsregels in acht te nemen, en daarom kan ik de eigenstandige houding van de heer Coumans om deontologische redenen alleen maar respecteren. Hij is de enige die kan afwegen in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden hij verklaringen aflegt.

Van den Brande

Tot slot formuleer ik nog een bedenking. Ik richt me in het bijzonder tot de heer De Gucht, die in de pers heeft verklaard dat de meerderheid in de periode tussen het indienen van deze interpellatie en de behandeling ervan in het Uitgebreid Bureau al het mogelijke heeft gedaan om deze interpellatie niet behandeld te zien. Ik kan dit uitdrukkelijk ontkennen. Integendeel zelfs, ik heb van meet af aan verklaard dat ik bereid was om op deze interpellatie te antwoorden. Dat is mijn plicht, en die bereidheid heb ik altijd aan de dag gelegd. Er is trouwens een brief van de voorzitter van dit parlement onderweg waarin hij de juiste context van de agendering van deze interpellatie ten behoeve van de heer De Gucht toelicht.

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : Mijnheer de minister-president, het Bureau van dit parlement toonde wel bijzonder weinig enthousiasme voor deze interpellatie. U hebt daar gezegd dat u hier eigenlijk niets over te zeggen had. Dat hebt u vandaag opnieuw gedaan, want ook vandaag hebt u over deze interpellatie niets gezegd.

Het is toch onvoorstelbaar dat de regering mee kan beslissen welke interpellaties al dan niet zullen worden gehouden. Mijnheer de minister-president, dat maakt duidelijk dat u, een man met toch een lang parlementair verleden, totaal gedeformeerd bent. Ik vind het onvoorstelbaar dat het al dan niet op de agenda plaatsen van een interpellatie zelfs maar ter discussie komt in het Bureau.

Ik vind het ook onvoorstelbaar dat u durft te zeggen dat uw kabinetschef dit volledig eigenstandig mag bepalen. Uw kabinetschef is toch uw eerste medewerker ? Het gaat toch om iemand waarmee u een zekere band hebt ? Zo niet, zou u hem toch nooit als kabinetschef hebben genomen. Een kabinetschef is toch niet een privé-persoon als elke andere ? Wie de levensloop van de heer Coumans van nabij bekijkt, kan dit trouwens zelf vaststellen. Hij is duidelijk een cabinetard, for better or worse. Hij heeft in zijn leven nooit iets anders gedaan, op de periode als topman van de NMKN – een zuiver politieke benoeming – na. En die mijnheer zegt, blijkbaar met uw steun, aan dit parlement dat dit iets uit zijn privé-leven is en dat de discretieplicht geldt. Die man weigert op een hoorzitting te verschijnen, en u hebt het dan over eigenstandigheid. Welnu, kabinetschefs doen alleen dingen eigenstandig die door hun minister worden gedekt. Anders worden ze onmiddellijk de laan uitge-

stuurd. Voetbalploegen doen net hetzelfde met hun trainers.

Ik zal hier niet veel woorden meer aan vuil maken. Eén woord is voldoende om dit te beschrijven : schandalig ! Net zoals ik het schandalig vind dat u tot drie maal toe weigert te antwoorden op de inhoudelijke vragen over het dossier van de scheepskredieten, en u verschuilt achter het argument dat u daar niet langer verantwoordelijk voor bent. Dit is een gebrek aan moed. U durft dit dossier niet te verdedigen. Het beste antwoord dat u vindt is zeggen dat uw kabinetschef een eigen beslissing heeft genomen waarover u zich niet uit te spreken heeft.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Ik zal mij niet uitlaten over de werking van het Bureau met betrekking tot deze interpellatie. Ik kan alleen zeggen dat het Bureau naar mijn aanvoelen een averechts effect heeft als het om interpellaties gaat. Ik kan me dus goed voorstellen dat het zich ook over deze interpellatie in dezelfde discussie heeft gestort. Ik heb daar in het verleden nooit een waardeoordeel over geveld, en zal dat ook vandaag niet doen. Ik neem dan ook aan dat de reactie van de minister-president niet aan mijn adres was.

Minister-president Luc Van den Brande : Dat heb ik ook zeer duidelijk en open gezegd.

De heer Jean-Marie Bogaert : Wat mij wel enorm stoort, mijnheer de minister-president, is dat u wel altijd zegt in alle duidelijkheid en openheid te zullen antwoorden, maar dit nooit doet. U zegt geen waardeoordeel te vellen over de houding van uw kabinetschef. Misschien ligt het aan de weersomstandigheden of aan de fantastische koelinstallatie hier, maar dan hoor ik het in Keulen donderen. Het is toch onvoorstelbaar dat een minister-president over zijn eigen kabinetschef zegt dat het hem volledig koud laat hoe die man zich in dit parlement gedraagt, en dat het hem zelfs niet interesseert wat die man tijdens zijn dagtaak doet.

De commissie heeft de heer Coumans uitgenodigd om informatie te verschaffen over een periode waarin hij een bijzonder zware verantwoordelijkheid droeg. De man besliste om niet te komen omdat de hoorzitting openbaar was. U beweert dat hij deze beslissing zelf heeft genomen en dat hij er zelfs niet met u over heeft gesproken. U zegt ook dat hij over deze aangelegenheid niet met u hoefde te spreken, en dat u er geen waardeoordeel over mag uitspreken. Ik moet waarschijnlijk terug naar

Bogaert

school, want ik begrijp niets van wat u vandaag zegt. In het eerste leerjaar heeft men me de zaken anders uitgelegd. Ik had toen een zeer goede onderwijzer.

Mijnheer de minister-president, laat ons ernstig blijven. U kunt toch niet staande houden dat u niets te zeggen hebt over uw kabinetschef. Hij is de eerste in bevel van uw directe medewerkers en is verantwoordelijk voor het algemeen beleid van de minister-president van Vlaanderen, een staat of beter deelstaat in wording. Misschien denkt uw kabinetschef dat we in de nachtelijke uren een gesloten vergadering zouden houden en zijn woorden met de mantel der liefde zouden bedekken. Hij moest echter op een moment dat de werkzaamheden aan de gang waren, komen praten over een dossier waarin ook u betrokken was. U kunt me echt niet wijsmaken dat u niet ernstig hebt overlegd met uw kabinetschef over zijn houding in deze aangelegenheid. Dat hebt u wel gedaan.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer De Gucht, het beoordelen van de interpellatieverzoeken is een zaak van het Vlaams Parlement. Dat heeft niets te maken met de relatie tussen de meerderheid en de oppositie. Deze beslissing had net zo goed door uw fractie kunnen zijn genomen. U gebruikte het woord 'schandalig', maar dat zijn we van u gewoon. Het begint een afgezaagde litanie te worden. We kunnen nu steeds als eerste de gedrukte stukken lezen, want ik heb de indruk dat u ondertussen correspondent bent geworden van een aantal kranten, en van één in het bijzonder.

Ik herhaal dat dit niets te maken heeft met de meerderheid en de oppositie, maar dat het een gevolg is van een beraadslaging waarbij het Vlaams Parlement de ingekomen interpellatieverzoeken beoordeelt. Dit gebeurt zonder enig onderscheid tussen meerderheid en oppositie. Een aantal fractievoorzitters zijn hier trouwens aanwezig.

Mijnheer Bogaert, ik zou een ernstige deontologische fout maken indien ik zou beslissen in de plaats van de heer Coumans. Om aan te tonen dat alleen hij in staat was om een dergelijke zaak af te wegen, volstaat het te verwijzen naar enkele rechtsregels. De heer Coumans werd opgeroepen in verband met vroegere verantwoordelijkheden, die niets met een regeringsactie te maken hadden. Indien hij echter over de huidige besluitvorming van de

Vlaamse regering een bepaalde houding had aangenomen en een politiek standpunt had laten kennen, dan had hij dat vanzelfsprekend wél moeten doen in zijn huidige hoedanigheid als kabinetschef voor algemeen beleid ; dat ben ik met u eens. Het is hoe dan ook zonneklaar dat enkel de opgeroepene zelf die beslissing kan nemen. Dit geldt ook voor alle anderen die werden opgeroepen. Ik moet mijn mening bepalen vanuit dit oogpunt.

Mijnheer De Gucht, in uw vraag hebt u reeds enigszins ontsluitend waar het u eigenlijk om gaat. Ik probeer echter om mijn verantwoordelijkheid op te nemen door de juiste deontologische lijn te volgen. Alle andere overwegingen zijn niet relevant. Ik ga ervan uit dat u nog enig vermogen bezit om de rechtsregels te begrijpen en in te zien dat volgens die regels moet worden gehandeld. Uw andere commentaren laat ik buiten beschouwing, maar ik betreur dat u de kabinetsmedewerkers cabinetards noemt en als lieden bestempelt. Dit vormt echter niet de kern van deze interpellatie ; wel ging het over iemand die werd opgeroepen in verband met een bepaald deel van zijn professionele verantwoordelijkheid. Ik heb in eer en geweten mijn standpunt meegedeeld.

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : Mijnheer de minister-president, we zullen er niet uit raken, omdat u dat niet wilt. U zegt dat u uw eigen deontologische regels zou overtreden indien u de heer Coumans niet zelf zou laten beslissen. Ik kan niet geloven dat u dit meent. De vraag is niet wat de heer Coumans tijdens zo een openbare zitting zou zeggen, maar wel of u ermee akkoord gaat dat uw kabinetschef weigert om op een openbare zitting van het Vlaams Parlement te verschijnen. Dat is waar het hier echt om gaat.

Ik kan me inbeelden dat de heer Coumans naar de openbare zitting wil komen, maar een lijn trekt tussen wat hij wel en niet wil zeggen. Ik kan me ook inbeelden dat hij als gewezen bankier – ook al werd hij dat om politieke redenen – een zekere discretieplicht heeft. Daar gaat het niet om. Dit is trouwens geen onderzoekscommissie, maar een hoorzitting.

Het gaat erom dat u, mijnheer de minister-president, ermee akkoord gaat dat uw kabinetschef dit parlement aan zijn laars lapt, en niet naar een openbare zitting wil komen. De vraag is of deze persoon bereid is om voor het parlement te verschijnen om uit te leggen dat hij als politiek aangestelde alle regels van professionaliteit en zorgvul-

De Gucht

digheid heeft gerespecteerd. Diezelfde persoon is nu uw kabinetschef en zal misschien binnenkort een andere functie krijgen waar opnieuw de vraag kan worden gesteld of hij professioneel en correct is. Die persoon weigert naar dit parlement te komen, en dan zegt u dat ik niets van deontologie begrijp.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer De Gucht, een aantal weken geleden is de heer Coumans hier geweest. Hij heeft uren in de gang staan wachten. Hij was bereid om in besloten vergadering overal op te antwoorden. Als voorzitter van de NMKN is hij verplicht om met een bepaalde deontologie rekening te houden. De commissie heeft vorige week besloten om een openbare vergadering te houden, wat het hem moeilijk maakte om overal op te antwoorden. We moeten alles in de juiste context plaatsen. U wilt dat de heer Coumans in openbare zitting op uw vragen antwoordt. Die antwoorden zullen u toch geen voldoening geven, omdat hij er omwille van zijn deontologie niet in het openbaar op kan antwoorden.

De heer Karel De Gucht : Dan moet hij duidelijk maken waarom zijn deontologie het hem onmogelijk maakt te antwoorden.

De heer Johan De Roo : We moeten de discussie van enkele weken geleden niet opnieuw voeren. U bent eigenlijk iemand met weinig deontologie, want u leeft bepaalde afspraken niet na.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer de voorzitter, ik betreur het dat de minister-president het niet afkeurt dat een kabinetschef in dienst weigert te verschijnen voor een openbare hoorzitting in een commissie van het Vlaams Parlement. Als de heer Coumans hier in openbare zitting was verschenen en op bepaalde vragen niet kon of wilde antwoorden, dan had ik als eerste gezegd dat we die vragen beter konden bewaren voor een zitting achter gesloten deuren. Nu weigert hij echter gewoon om naar een openbare zitting te komen. Ik betreur het dat iemand met zo een verantwoordelijke positie op die manier omgaat met het Vlaams Parlement.

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Personenkwesties brengen altijd heel wat emotionaliteit met zich mee. Ik wil

daar niet aan meedoen, omdat dat niets opbrengt. Ik wil ook niet zeggen wat deontologie inhoudt. Mij interesseren vooral de politieke gevolgen van dit alles.

De scheepsbouw en scheepskredieten vormen niet de mooiste bladzijden uit de laatste jaren van de federale en de eerste jaren van de Vlaamse verantwoordelijkheid. Er zijn duidelijk aanwijzingen dat een en ander van dichtbij moet worden bekeken. Mijnheer de minister-president, dat kunt u niet ontkennen. U wekt nu echter de indruk dat u er niet achter staat dat wij proberen die bladzijden om te draaien. Dat is wat deze commissie wil doen : klaarheid scheppen en deze bladzijde omdraaien. We hebben bij de vorige vergadering besloten dat de zitting openbaar zou zijn. We moeten gewoon de gevolgen dragen van die beslissing zonder ruzie te maken. Het lijkt me belangrijker een oplossing te zoeken. Heel dit wellesnietesgedoe werkt me op de zenuwen. De klaarheid in deze zaak is allerm minst gebaat met de houding van uw kabinetschef, mijnheer de minister-president.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mensen met verantwoordelijkheden moeten nu eenmaal bepaalde rechtsregels overeind houden. Ik kan niet anders dan respect opbrengen voor de beslissing heer Coumans. De interpellaties handelen trouwens niet eens over de grond van de zaak.

De heer Karel De Gucht : U wilt er niet over spreken.

Minister-president Luc Van den Brande : Ik weet dat dat uw enige drijfveer is, mijnheer De Gucht.

De heer Karel De Gucht : Dat moet me drijven !

Minister-president Luc Van den Brande : U weet goed genoeg dat we onze verantwoordelijkheid hebben genomen toen dat nodig was. Ik vind uw persoonlijke aanvallen laaghartig. Ik ben veel meer onder de indruk van de inzet van enkele van uw partijgenoten die op federaal niveau meewerken aan de hervorming van de politie en de justitie.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer De Gucht werd tot besluit van deze interpellaties een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Voorzitter

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 18.30 uur.*
